

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

กระบวนการเรียนการสอนนั้น เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบหลายประการด้วยกัน ซึ่ง ได้แก่ ผู้เรียน ผู้สอน ผู้บริหารการศึกษา ทรัพยากร ความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนและสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ (ประธาน วัฒนาวณิชย์, 2529) แต่องค์ประกอบที่สำคัญเป็นอย่างยิ่ง ได้แก่ ผู้เรียน ผู้สอนไม่ว่าจะเป็นผู้สอนระดับใด จะดำเนินการสอนได้ดี และมีประสิทธิภาพ ก็ต่อเมื่อได้รู้จักและเข้าใจลักษณะธรรมชาติของผู้เรียนเป็นอย่างดี (ไพฑูริย์ สีนลารัตน์, 2524) ธรรมชาติและ ความสนใจของผู้เรียนนั้นมีความสำคัญอย่างมากต่อประสิทธิภาพและคุณภาพของการศึกษา เพราะการเข้าใจในธรรมชาติของผู้เรียนจะทำให้ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนได้ดำเนินการ และจัดกิจกรรมต่าง ๆ ให้เหมาะสมสอดคล้องกับผู้เรียนมากที่สุด อันจะส่งผลให้ผู้เรียนได้รับการศึกษาอย่างเต็มที่และสมบูรณ์ (ไพฑูริย์ สีนลารัตน์, 2526)

ในการดำเนินการสอนนั้น ผู้สอนนอกจากจะต้องเข้าใจธรรมชาติและ ความสนใจของผู้เรียนแล้วยังต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลด้วย นักจิตวิทยาพบว่าผู้เรียนมีความแตกต่างกันมากทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม เชื้อชาติ ปัญญา และความถนัด (กมลรัตน์ หล้าสุขุณ, 2528) อาจารย์ผู้สอนควรคำนึงถึงผู้เรียนให้มากที่สุด ทั้งนี้เพราะว่าผู้เรียนนั้นมีลักษณะความคิดเห็นที่แตกต่างกัน และเลือกเรียนสิ่งที่ไม่เหมือนกัน เรียนโดยวิธีต่าง ๆ กัน (ทองจันทร์ หงส์สตารมภ์, 2524) ซึ่งในเรื่องนี้ โคลบ และ ฟราย (Kolb and Fry, 1975 อ้างถึงใน อุ่นตา นพคุณ, 2524) ได้ให้ข้อเสนอแนะไว้ว่า นิสิตนักศึกษา นั้นจะเข้าสู่ประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยวิธีการที่เขาได้เลือกไว้ตามเอกลักษณ์ของเขาเป็นหลัก นิสิต นักศึกษามีความสามารถในการเรียนรู้ วิธีการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน สอดคล้องกับความคิดเห็นของ โบก (Bogue, 1974) ซึ่งได้กล่าวไว้ว่า นิสิตนักศึกษาในห้องเรียนนั้นมีความแตกต่างกันในวิธีการเรียน เป็นต้นว่า ผู้เรียนบางคนอาจจะสามารถเรียนรู้ได้ดีจากการอ่าน และค้นคว้า

ด้วยตัวเอง อาศัยเพียงคำแนะนำจากอาจารย์เท่านั้น บางคนเรียนรู้ได้ดีด้วยการอภิปราย และ แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อน ๆ ดังนั้นวิธีการเรียนหรือแบบการเรียนของนิสิตนักศึกษาจึง เป็นสิ่งสำคัญอีกประการหนึ่ง ซึ่งควรคำนึงถึงในการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมและมี ประสิทธิภาพ

ในสภาพความเป็นจริงของสังคมอุดมศึกษา หรือมหาวิทยาลัย มีปัญหาและอุปสรรค เกิดขึ้นมากมายในการจัดการเรียนการสอน ที่สำคัญคือปัญหาการขาดความเข้าใจในตัวผู้เรียน ผู้สอนส่วนใหญ่จะไม่เข้าใจสภาพความสนใจ หรือปัญหาของผู้เรียนอย่างลึกซึ้ง บางครั้งผู้สอน ประสบความยากลำบากในการเข้าใจปฏิกิริยาตอบโต้ของผู้เรียนที่มีต่อตน หรือไม่ทราบจะ สร้างบรรยากาศในการเรียนที่ดีแก่ผู้เรียนอย่างไร อันเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนอยู่เสมอ ทำให้การเรียนการสอนมีแต่อุปสรรค มีช่องว่างระหว่างผู้เรียนกับผู้สอนมากเกินไป ผู้สอนมัก จะคำนึงเนื้อหาที่จะสอนมากกว่าผู้เรียน อย่างไรก็ตามผู้สอนที่ประสบความสำเร็จจะต้อง เข้าใจสิ่งเหล่านี้ (ประธาน วัฒนวานิชย์, 2529, วัลลภา เทพัสติน ณ ออยุธยา, 2530)

นอกจากนี้ในการพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพนั้น ไพฑูรย์ สีนลารัตน์ (2525) ได้ชี้ให้เห็นความสำคัญในการพัฒนาการเรียนการสอนว่า สิ่งสำคัญประการหนึ่งคือ การทำความเข้าใจในลักษณะและธรรมชาติของผู้เรียน ตลอดไปจนถึงการเรียนรู้อันผู้เรียน ผู้สอนจะต้องเข้าใจและเรียนรู้ว่าผู้เรียนมีพื้นฐานอย่างไร มีความสนใจ มีความต้องการอะไร บ้าง รูปแบบการเรียนของผู้เรียนเป็นอย่างไร มีวิธีการศึกษาอย่างไร มีปัญหาในการเรียน การสอนอย่างไรบ้าง เพื่อจะได้จัดการสอนให้เกิดการเรียนรู้แก่ผู้เรียนให้มากที่สุด และช่วย ผู้เรียนให้สามารถปรับปรุงตนเองให้เรียนรู้ได้มากที่สุดด้วย (ไพฑูรย์ สีนลารัตน์, 2525)

ดังนั้น การทำความเข้าใจ และศึกษาเรื่องวิธีการเรียนรู้ หรือแบบการเรียนของ นิสิตนักศึกษามีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เพราะนอกจากจะทำให้ทราบถึงวิธีการเรียน และแบบ การเรียนที่พวกเขาชอบแล้ว ยังจะทำให้สามารถจัดการเรียนการสอนให้เกิดการเรียนรู้ได้ อย่างเหมาะสมกับแบบการเรียนนั้น และเป็นการตอบสนองความต้องการของนิสิตนักศึกษามาก ยิ่งขึ้น อันจะก่อให้เกิดประ โยชน์และ เพิ่มประสิทธิภาพต่อการเรียนการสอน

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เป็นสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษา สาขาเกษตรศาสตร์ แห่งแรกของประเทศไทย มีลักษณะ เฉพาะ ในด้านการเป็นสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่เน้น หนักในสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ (สำออง ศรีนลทา, 2528) จัดตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2486 ตามนโยบายของรัฐบาลที่ได้ตระหนักถึงความสำคัญอย่างยิ่งของการศึกษาด้านการ

เกษตร และต้องการสนับสนุนวิชาการด้านเกษตรกรรมให้ก้าวหน้าในขณะนั้น โดยให้รวมกิจการของวิทยาลัยเกษตรกรรมที่บางเขนเข้ากับโรงเรียนวนศาสตร์ของกรมป่าไม้ที่จังหวัดแพร่ และยกฐานะขึ้นเป็นมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มีหน้าที่จัดการศึกษาค้นคว้าและส่งเสริมวิชาการเกษตรศาสตร์ และวิชาอื่น ๆ อันเกี่ยวข้องกับวิชาเกษตรศาสตร์ (พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พ.ศ. 2486) ในระยะแรกเปิดทำการสอน 4 คณะ คือ คณะเกษตร คณะประมง คณะวนศาสตร์ และคณะสหกรณ์ (ปัจจุบันได้พัฒนามาเป็นคณะเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ) ซึ่งเป็นคณะที่ดำเนินการให้การศึกษาในสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ทั้งสิ้น ต่อมามหาวิทยาลัยได้ทำการปรับปรุงขยายหลักสูตรการศึกษาให้กว้างขวางยิ่งขึ้น เพื่อสนองตอบต่อความต้องการของสังคม โดยได้มีการจัดตั้งคณะต่าง ๆ เพิ่มขึ้นอีก 7 คณะ คือ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะสัตวแพทยศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ คณะอุตสาหกรรมเกษตร และคณะมนุษยศาสตร์ วัตถุประสงค์ของมหาวิทยาลัยเปลี่ยนจากเดิมที่มุ่งเน้นให้การศึกษาเฉพาะด้านสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ ไปสู่การให้การศึกษาวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง ทำการวิจัย ส่งเสริมวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง และทะนุบำรุงวัฒนธรรม (พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พ.ศ. 2511) และได้ทำการขยายพื้นที่ดำเนินการไปยังวิทยาเขตกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม เพิ่มขึ้นอีก 1 แห่ง

นับได้ว่า มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มีพัฒนาการมา โดยตลอดจากการเรียนการสอนที่เน้นทางด้านสาขาวิชาเกษตรศาสตร์สาขาเดียวมาจนครอบคลุมหลายสาขาวิชา การจัดการเรียนการสอน รูปแบบวิธีการศึกษา หรือแบบการเรียนของนิสิตนักศึกษาย่อมต้องมีความแตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะธรรมชาติของวิชา ตลอดจนลักษณะนิสิตนักศึกษาย่อมจะแตกต่างกันไปในแต่ละสาขาวิชา ดังที่ แบรดชอว์ (Bradshaw, 1975 อ้างถึงใน ประโยชน์ คุปต์กาญจนกุล, 2525) ได้ให้แนวคิดไว้ว่า ในสถาบันอุดมศึกษาใด ๆ ก็ตาม มีความแตกต่างกันอย่างมากระหว่างนิสิตนักศึกษาในสาขาวิชาที่ต่างกัน ซึ่งความแตกต่างนี้เป็นสิ่งสำคัญมากเหมือนความแตกต่างระหว่างตัวนิสิตนักศึกษาเอง การเลือกสาขาวิชาที่เรียนของนิสิตนักศึกษาเป็นการบอกล่วงหน้าถึงความแตกต่างทางด้านความคิด ค่านิยม และสังคม อันจะส่งผลให้มีวิธีการเรียนและแบบการเรียนที่แตกต่างกัน

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงตระหนักถึงความสำคัญ และความจำเป็นที่จะต้องศึกษาแบบการเรียนของนิสิตนักศึกษา และจากการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการศึกษาและพัฒนาการของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่พัฒนาจากมหาวิทยาลัยเฉพาะทางที่เปิดสอนสาขาวิชาเกษตร-

ศาสตร์เพียงสาขาเดียว ไปสู่ความเป็นสหสาขาวิชา ซึ่งย่อมจะทำให้มีความแตกต่างกันในด้านการจัดการเรียนการสอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิธีการเรียนหรือแบบการเรียนของนิสิตย่อมมีความแตกต่างกัน ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาแบบการเรียนของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ว่ามีแบบการเรียนเป็นอย่างไร แต่ละสาขาวิชา แต่ละชั้นปี มีความแตกต่างกันหรือไม่อย่างไร เพื่อนำข้อมูลมาเป็นประโยชน์ในการพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น อีกทั้งการศึกษาเรื่องแบบการเรียนของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ยังไม่เคยมีผู้ใดทำการศึกษามาก่อนเลย ผู้วิจัยจึงสนใจและเห็นความสำคัญที่จะทำการวิจัยในครั้งนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. ศึกษาแบบการเรียนของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
2. เปรียบเทียบแบบการเรียนของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำแนกตามระดับชั้นปี สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

คำถามในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้มีคำถามในการวิจัย คือ

1. นิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ชอบแบบการเรียน แบบดังต่อไปนี้ คือ แบบอิสระ แบบหลักเลียง แบบร่วมมือ แบบพึ่งพา แบบแข่งขัน และแบบมีส่วนร่วม แบบใดมากที่สุด และแบบใบน้อยที่สุด
2. แบบการเรียนทั้ง 6 แบบ มีความสัมพันธ์กับ ระดับชั้นปี สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หรือไม่

ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยครั้งนี้ไว้ ดังนี้

1. มุ่งศึกษาแบบการเรียนรู้ของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2533 โดยจัดกลุ่มคณะวิชาในมหาวิทยาลัย เป็น 3 สาขาวิชา คือ

1.1 สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ ประกอบด้วย คณะเกษตร คณะประมง คณะวนศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะสัตวแพทยศาสตร์ และคณะอุตสาหกรรมเกษตร

1.2 สาขาวิชาสังคมศาสตร์ ประกอบด้วย คณะศึกษาศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ และคณะสังคมศาสตร์

1.3 สาขาวิชามนุษยศาสตร์ ประกอบด้วย คณะมนุษยศาสตร์

2. ศึกษาแบบการเรียนรู้ของนิสิต 6 รูปแบบ ตามการแบ่งแบบการเรียนรู้ของ กราชา และไรซ์แมน จำแนกตาม ระดับชั้นปี สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3. ตัวแปรที่จะศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ มีดังนี้

3.1.1 ระดับชั้นปี แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ

ระดับต้น ได้แก่ ชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2

ระดับปลาย ได้แก่ ชั้นปีที่ 3 ชั้นปีที่ 4 และชั้นปีที่ 5

3.1.2 สาขาวิชา แบ่งเป็น 3 สาขาวิชา คือ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์

สาขาวิชาสังคมศาสตร์ และสาขาวิชามนุษยศาสตร์

3.1.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบ่งเป็น 3 ระดับ คือ ระดับสูง

ระดับกลาง และระดับต่ำ

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ แบบการเรียนรู้ของนิสิต 6 แบบ ตามแบบวัดแบบการเรียนรู้ของ กราชา และไรซ์แมน (Grasha and Reichman) คือ

3.2.1 แบบอิสระ (Independent)

3.2.2 แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant)

3.2.3 แบบร่วมมือ (Collaborative)

3.2.4 แบบพึ่งพา (Dependent)

3.2.5 แบบแข่งขัน (Competitive)

3.2.6 แบบมีส่วนร่วม (Participant)

ข้อจำกัดของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ อาจเกิดความคลาดเคลื่อนไม่สมบูรณ์ได้ เนื่องจากตัวแปรอื่น ๆ ที่อาจมีอิทธิพลต่อแบบการเรียนรู้ของนิสิต เช่น สภาวะทางเศรษฐกิจ สังคม สภาพแวดล้อม ฯลฯ

คำจำกัดความในการวิจัย

แบบการเรียนรู้ หมายถึง ลักษณะและวิธีการเรียนรู้ที่ผู้เรียนแต่ละคนชอบใช้ในการเรียนรู้ การคิด หรือการแก้ปัญหาในการเรียน แบ่งเป็น 6 แบบ ตามการแบ่งแบบการเรียนรู้ของ กราชา และไรช์แมน (Grasha and Reichman) คือ

แบบอิสระ (Independent) แบบการเรียนรู้นี้เป็นลักษณะของผู้เรียนที่ชอบคิดด้วยตนเอง ชอบที่จะทำงานด้วยความคิดของตนเอง แม้จะรับฟังความคิดเห็นของเพื่อนคนอื่น ๆ ในชั้นเรียนด้วย เขาจะตั้งใจเรียนในเนื้อหาวิชาที่รู้สึกที่สำคัญ และมีความเชื่อมั่นในความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเอง

แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant) เป็นแบบของผู้เรียนพวกที่ไม่สนใจเรียนเนื้อหาวิชาในชั้นเรียนตามแบบแผน ไม่มีส่วนร่วมกับนักศึกษาคนอื่น ๆ และอาจารย์ในห้องเรียน เขาเหล่านี้ไม่สนใจสิ่งที่จะเกิดขึ้น และความเป็นไปในชั้นเรียน

แบบร่วมมือ (Collaborative) เป็นแบบที่ผู้เรียนมีความรู้สึกว่าเขาจะสามารถเรียนรู้ได้ดีที่สุดด้วยการร่วมมือกัน โดยการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและความสามารถซึ่งกันและกัน พวกนี้ร่วมมือกับอาจารย์ กลุ่มเพื่อนและชอบที่จะทำงานร่วมกับคนอื่น เขามองชั้นเรียนเป็นสถานที่ซึ่งเหมาะสมสำหรับการมีปะทะสังสรรค์ทางสังคม และเรียนรู้เนื้อหาวิชา

แบบพึ่งพา (Dependent) แบบการเรียนรู้นี้เป็นลักษณะของผู้เรียนที่มีความอยากรู้ อยากเห็นทางวิชาการน้อยมาก และจะเรียนรู้เฉพาะสิ่งที่กำหนดให้เรียนเท่านั้น เขามองว่าอาจารย์และเพื่อนร่วมชั้นเรียนเป็นแหล่งความรู้ และแหล่งสนับสนุนทางวิชาการ เขาพยายาม

แสวงหาผู้ที่มีความสามารถที่จะแนะแนวทางในการศึกษา และต้องการได้รับคำบอกกล่าวว่าควรทำอะไร

แบบแข่งขัน (Competitive) เป็นแบบที่ผู้เรียนจะเรียนรู้ด้วยการพยายามกระทำสิ่งต่าง ๆ ให้ดีกว่าคนอื่นในชั้นเรียน เขามีความรู้สึกว่าจะต้องแข่งขันกับคนอื่น เพื่อรางวัลในชั้นเรียน เช่น ระดับคะแนนที่ดีกว่า หรือได้รับคำชมเชยจากอาจารย์ เขามองดูบรรยากาศในห้องเรียนว่าจะต้องมีการแพ้ หรือชนะ และเขาต้องเป็นผู้ชนะเสมอ

แบบมีส่วนร่วม (Participant) แบบการเรียนนี้เป็นลักษณะของผู้เรียนที่ต้องการเรียนรู้เนื้อหาวิชา และชอบที่จะเข้าชั้นเรียน มีความรับผิดชอบที่จะเรียนรู้ให้ได้มากที่สุดจากชั้นเรียน และมีส่วนร่วมกับผู้อื่น ทำตามที่ได้ตกลงร่วมกันไว้ด้วย เขามีความรู้สึกว่าควรจะมีส่วนร่วมในกิจกรรมของชั้นเรียนให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ แต่จะมีส่วนร่วมน้อยถ้ากิจกรรมนั้นเป็นกิจกรรมที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียนในชั้นเรียน

นิสิต หมายถึง นิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ระดับปริญญาตรี ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2533

สาขาวิชา หมายถึง กลุ่มคณะที่เปิดสอนอยู่ในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ แบ่งเป็น 3 สาขาวิชา คือ

สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ ประกอบด้วย คณะเกษตร คณะประมง คณะวนศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะสัตวแพทยศาสตร์ และคณะอุตสาหกรรมเกษตร

สาขาวิชาสังคมศาสตร์ ประกอบด้วย คณะศึกษาศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ และบริหารธุรกิจ และคณะสังคมศาสตร์

สาขาวิชามนุษยศาสตร์ ประกอบด้วย คณะมนุษยศาสตร์

ระดับชั้นปี หมายถึง ชั้นปีที่นิสิตกำลังศึกษาอยู่ แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ ระดับต้น ได้แก่ ชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 ระดับปลาย ได้แก่ ชั้นปีที่ 3 ชั้นปีที่ 4 และชั้นปีที่ 5

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตแต่ละคน ตั้งแต่แรกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จนถึงภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง หมายถึง คะแนนเฉลี่ยสะสม (Cumulative Grade Point Average) ตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไป

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับกลาง หมายถึง คะแนนเฉลี่ยสะสม (Cumulative Grade Point Average) ตั้งแต่ 2.26 ถึง 2.99

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ หมายถึง คะแนนเฉลี่ยสะสม (Cumulative Grade Point Average) ตั้งแต่ 2.25 ลงมา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้จะมีประโยชน์ ดังนี้ คือ

1. เป็นแนวทางสำหรับฝ่ายวิชาการของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ในการพัฒนาการเรียนการสอน และกำหนดนโยบายทางวิชาการของมหาวิทยาลัย
2. ผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่ออาจารย์ในการดำเนินการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียน ทำให้รู้จักผู้เรียนดียิ่งขึ้น อันจะเป็นผลให้การจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย